

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan svečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za meec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Zaradi jutrnjega praznika izide prihodnji list v petek 20. maja 1887.

Iz Rusije.

28. aprila st. st. [Izv. dop.]

V Rusijo se poroča, da so se nekje zelo ustrašili, zapazivši, da je v Srbiji narodna stranka zopet povzdignila. Kaj bi se ne! Izvestno je, da v Srbiji v narodu ni takih ljudij, ki bi želeli uničenja in pošvabljenja slovanske, pravoslavne Srbije; tega želi, iz osebnih interesov, le kralj Milan, človek, kakor je izvestno, topoumen, samoljubiv in brezsrčen, in pa peščica njega podkupnih kreatur à la Garašanin. No ne bodi Milana, ne bilo bi i Garašanina.

Največja o-vira Milanu pa je kraljica Natalija, in gotovo mu je bilo že večkrat žal, da se je ženil takrat, ko je od Rusije čakal velikih in bogatih milostij, zaradi česar je vzel za ženo Natalijo Kečko žensko, v katerej se ve da ni niti kaplje nemške krvi in nemške odgoje. Kraljica Natalija je v polnem zmislu „ruskaja ženščina“, po odgoji, po prepričanju in po krvi; njej se ve da nikoli ni bilo po volji, da se nje mož družijo z ljudmi, ki so bili od nekdanj zakleti vragovi njene domovine, katere sicer z orožjem v rokah neso napadali, pač pa za hrbtom delali vse mogoče podlosti, začeni od krim-ske vojske. Že pred dvema letoma prizadevala si je jezuitsko-nemška stranka, z namenom germanizacije zasejati prepričanje v kraljevej rodbini in načrt te mahinacije bil je sledeči: objaviti, da je Natalija brezplodna, da je princ Aleksander slabega zdravja in ne bo živel, drugih otrok pa da ne bo, da je torej Milan in srbski prestol v opasnosti ostati brez naslednika; Milanu so torej ponujali neko blede in malosločno princesinjo katoliške vere, in rimski papež je baje že obetal, da, na slučaj, ako se Milan ženi katoliški, on razveljavi njega pravoslavni zakon z Natalijo. Jaz sem takrat jako gorko sledil za vsem, kar se dela na jugu, da-si „ruskih pisem“ takrat nesem pisal. Omenjam zdaj o zaroti proti kraljici Nataliji, katero, kakor je izvestno, srbski narod, posebno armija, ljubi ravno tako iskreno, kakor iskreno črta njenega rejnega soproga. In zato se tudi nakane, okatoliti, to je

ojezuviti in germanizovati Srbijo neso posrečile. Koliko je bilo resnice v izvešji o tem lokavo pre-mišljenem zagovoru, ne znam; jaz, osebno, verujem mu popolnem, tembolj, ker ga nikoli nihče ni opro-vrgel in ker je Milan pozneje pokazal, da je slepo orodje v rokah bolj daljnovidnih politikov in da on sploh ne more živeti brez tega, da bi komu ne slu-žil za hlapca. Njemu je Slovanstvo, Srbija, pravo-slavje — deveta briga. On pozna le svoj život, ka-teri on redi, kakor „na uboj“; nasiti fizične želje, dobro pojesti in popiti in pošiljati tisoče in tisoče v madjarske banke „na stare dni in kako bolezen“ svojih brezštevilnih blodnic, to je jedini cilj in ko-nec tega glupega krčmarja na kraljevem prestolu.

Kraljica Natalija torej ne gre v Rusijo zato, ker se je politika povrnila v Belemgradu na stran Rusije, no, politika se povrača zato, ker Natalija gre v Rusijo, na svoje imenje v Besarabijo in od-tod v Jalto v Krimu. Da pa kraljica hoče ravno v Rusijo, a ne kam drugam, to jasno dokazuje, da ima za seboj veliko, mogočno stranko, in če bi ona ne delovala naravnost nasproti željam kralja in njega ministrov. Ako se politika Srbije ni obrnila od Avstrije k Rusiji, in gre kraljica v Krim samo „lečiti se“, kako da nje soprog in njega minister-stvo za nobeno ceno ne žele, da bi ž njo šel nasled-nik prestola, kraljevič Aleksander? — No oni samo ne žele, a prepovedati ne mogo. Kje je oblast kraljevska, kje politični upliv Garašanina, ki je, tako trdo držal v roci usodo Srbije, ki je delal, vkupe s svojim patronom Milanom, taka brezobra-zija, kakor jih Evropa že zdavnej ni videla, in v katerih so ga prekosili samo še bolgarski regenti. Kje, ako ne v Srbiji, podili so profesorje iz službe in jim ukazovali biti — listonosci in sprevodniki na železnici? Kje z ujetim razbojnikom postopajo tako, kakor sta Milan in Garašanin postopala s hajduš-kim atamanom Soldatovičem, ki se ve da ni bil razbojnik, no politični hajduk, puntar proti nesrbski Garašaninovi vladi.

Vidno je, da je rusofilska stranka v Srbiji veliko močnejša, nego se je kazalo; sicer pa je tako divjanje, kakor sta ga pripravljala Milan in njega „premier“, najvernejši dokaz, da se njiju, to je,

njiju majhene stranke moč drži le na jednom lasu in da je prijateljstvo Srbije z državo, ki ima drugo vero in druge nazore o ravnopravnosti Slovanov, ko srbski domoljubi, hiša zidana na pesku. Razen vsega tega pa imajo Srbi na pravo in na levo primer, kako bodo treščale jih pravoslavne kosti, kadar se navale na Srbijo cele trume črnih klobukov, ki bodo v pobožnem sogla-ji švabile „ad majorem Dei glo-riam“, vkup s krivimi nosovi in maslenimi „pejsiki“ srbsko pravoslavni narod, imeje podporo „in der verlotterten, nichtswürdigen, jüdischen Schand-pressen“, ki v poslednje vreme piska v mnogem, v ravno tisto piščalko, kakor „Voce de la Verita“ in nje sub-organi v raznih deželah.

Veliko veselje v Rusiji je vzbudilo izvešje, da se jako energično poteguje za cerkveno-slovansko liturgijo v katoliški cerkvi klerikalni „Čech“, vkupe z „Narodnimi Listi“. Upati je, da bodo tudi drugi slovanski katoliški listi dostojno odgovorili na pre-drzne želje rimsko-katoliške „Voce della Verità“, katera, kakor poroča Vaš dopisnik iz Rima, poleg resnic sv. vere prodaja tudi na debelo iredentovski tovar in želi poitalijaniti divje „morlake“ in seveda i druge divjake slovanske krvi, ki izpovedujejo do-zdaj vero sv. blagovestnikov Kirila in Metoda.

Moje mnenje je tako, da prositi dovoljenja v Rimu, slaviti Boga v svojem materinem jeziku, ni treba, kajti to dovoljenje nam je dal že papa Adrijan, ki je bil tudi nezmotljiv. Da se ne po-služujemo te pravice, seveda ni kriv sv. oče, no mi sami. Ab, ne razsrdite se! Ko bi naši škofje bili Slovani, mi bi v jedni minuti slišali v naših cerkvah „Gospodi pomiluj!“ namesto srednjeveške izprijene latinščine. No, na naše katedre sedajo Nemci, z ravno tistim blagim namenom, kateri so imeli bavarski škofje, ki so ovajali in klevetali o našem sv. Metodiji v Rim. Te episkope pa si ne izbiramo sami, nam jih navezujejo, kakor žid svoj tovor. In zopet v tem smo sami krivi, kajti ali res vsi slovanski poslanci na Dunaji nemajo nobene ve-ljave v državnem zboru?

Recimo, da so v verskih zadevah naši poslanci indiferentni in da jim je vse jedno, kdo pase slo-venske ovce; no, vedite, oni ne zastopajo sebe, no

LISTEK.

Mabel Vaughan.

(Roman. V angleškem spisala Marija S. Cummins, poslovenil J. P.—ski.)

Štirinajsto poglavje.

(Dalje.)

Gospod Gerald je naprej pripognen v slikar-skem krožku mešal nekaj boj ter je neustrpljivo čakal, da bi žlobudrave obiskovalke odšle. Sedaj je zopet pogledal v Mabel, da bi svoje delo nada-ljeval. — A komaj je sebi samemu veroval, da zopet gleda isti obraz, katerega je bil pred ne-kaj trenotki opazoval. Prej živo obličje je bilo otr-peno, ustni utisnjeni, polt skoro brez vse boje; tudi ona duševna živahnost, katero bil bi rad ohranil, izginila bila je popolnoma ter se je umaknila praz-noti in nezavednosti, ki se večkrat na obrazu izra-zujeta, če se duh le s srčnimi bolečinami peča.

Mabel skoro ni več mislila, a spomin in vo-braznost sta v živih bojah izbudila dolgo vrsto do-godkov, v katere je duševne oči upirala. Že prej urivale so se jej čudovite sumnje; sedaj jej je bilo vse jasno. Hladnost mej Dudleyem in Henrikom,

zadnjega prenapeta paznost proti gospici Vanekar-jevi, — Mabele pa se je skušal ogibati —, da se je minulo noč sama vrnila domov in oni nenavadni ropot na ulici, ki jo je bil z dnevom prebudil, — te nečimerne žlobudre so jej vse to pojasnile —, kajti malteški vitez bil je Henrik.

Še le močno zaloputnenje hišnih vrat in hipna naslednja tihota sta jo zopet prebudili iz nezaved-nosti in precej je izpoznala, kako nujno je, da nad sabo gospoduje. Ko se je ozrla ter videla, kako je gospod Gerald oči vanjo upiral, polila jej je hipna rudečica lica in čelo. Naglo je ustala, kot bi ne hotela, da bi še kdo dalje nje obraz in morebiti tudi notranjo razburjenost opazoval.

„Častita gospica, vi ste pač utrujeni; predolgo sem vas pustil sedeti!“ rekel je prijazni stari umet-nik, ki je bil le jeden del navedenega pogovora v slikarnici slišal; tudi ni v njem nahajal ničesa, kar bilo bi jo lahko vznemirjalo.

„Da“, rekla je Mabel s slabim glasom in skoro ne vedoč, kaj je rekla, „sedaj čem oditi.“ Vzdig-nivši se je vzela klobuk in plajš ter je stopala k durim; celo spozabila je bila po stari navadi se po-sloviti; na to se je spomnila, ko je bila že skoro iz sobe stopila, ter tega tudi ni z navadno ljub-kostjo storila. Stopila je bila na tlak, predno je

tudi na voz le mislila. Videvši, da voza še ni, sto-pala je počasi gori po ulici, potem obrnivši se je korakala nazaj; in to je ponovila večkrat, ne da bi vedela, da so jo opazovali. Le Boga je hvalila, da je bila sama in v svežem zraku.

„Gospica Mabel“, zaklical jej je Donald, ko je nevedoma šla mimo voza, ki se je nazadnje ven-der bil k vratim umetnika pripeljal. Moral je sle-diti mlado gospico ter znova jo poklicati, predno je nje pozornost izbudil.

„Donald, kaj ste vi?“ vskliknila je vsa izne-nadena. Ne spregovorivši več besede obrnila se je, tekla k vozu, skočila vanj, usedla se na zadnji se-dež z očitno olajšanim srcem ter mu rekla, da naj požene.

„Kam?“ vprašal je; ker mu ni odgovorila, ponovil je vprašanje.

„Domov,“ rekla je nazadnje. Kočijaž se je prvokrat čudul nje razdraženemu glasu.

Na srečo bila je mirna, tiha ulica, tako da razen Donalda ni mogel nikdo opaziti nje vedenja ali se nad tem čuditi.

Peljala se je le nekaj stopinj, kar je nena-doma in sicer zapovedljivo, kot bi kočijaž nalašč ne bil razumil njenega ukaza, mu zaklicala: „Po-pelji h gospe Leroyevi.“ (Dalje prih.)

narod; narod pa hoče svobode v vsem, tudi v veri; on hoče priti v nebesa po tistej poti, ki se njemu zdi najbližja in najgladkejša, ker pot v nebesa je, kakor znano, že tako jako trnjeva. Mi hočemo moliti po slovenski zato, ker smo Slovenci in zato, ker je naš jezik tudi ustvarjen Bogom, a ne, kakor „volapük“, po kakem nemškem župniku, ki dragega časa ni vedel kam devati. Ne prosite, ne moledujte, jemljite sami, kar je vašega. Ako ne hote, da bi vi molili kakor vi hočete, imate vi polno pravico, ne moliti tako, kakor oni hoté. Tu se ne govori o katoliški veri; saj imamo celo škofijo, na ostrovu Krku, kjer se Bog česti po slovanski in nikomur od tega izgube ni bilo; tu govorimo o ideji, o ideji narodne svobode, ki jo hočemo imeti povsod, v šoli, v cerkvi, v sodišči in sploh povsod, kjer se sedaj šopiri tuji jezik, jezik ljudij, katere prezirati imamo popolno pravico do tistih dob, dokler bodo teptali z nogami naše božje in prirodne pravice. Ne bojte se, nas je mnogo; ako se upremo, to potegnemo peklenščeka za roge iz pekla, a njega rogovi so brčkone bolj trdno ukopani v teme, nego znameniti trije lasje kneza Bismarka, ki se meša, on, krivoverni Nemec, v naše katoliške zadeve in nam zavija z visote svojega okrvavljenega prestola, da mi, avstrijski Slavjani, nikdar ne dobimo slovenske liturgije. Dobomo jo, dobomo brez najmanjšega dvoma, kajti vzeli si jo bomo — sami! Časi nemškega Tessela so zdavnaj minuli. Mi hočemo biti Slovani v vsem, in — bomo. Samo ne zevajmo sami; čas je blagoprijeten; to nam pokazuje najbolj povrat Srbije k Rusiji; pokazuje nam tudi sam knez Bismarck, ki se prepira zdaj z grofom Andrassyjem, češ, da je sedel v Bosno in Hercegovino proti volji Germanije. Kaj, kadar Rusija dokaže, da je sedel tja tudi proti volji — Rusije? In Rusija poreče svojo besedo, kakor pa je znano, za besedo Rusije sledi lahko dejanje. Razkritja Bismarcka neso nič drugega, ko lokavo koketstvo ženske, ki je prošla „ogenj in vodo“ in ki se srdi na svojega ljubimca vselej, kadar ga je treba pritegniti bliže k sebi. No, Bismarckova dudka, na katero je lovil do zdaj svoje cipe, pokvarila se je, in ako sede še kaka tička v njegovo mrežo, to le zato, ker gleda v nebesa, mislé, da je dovolj, škiliti vrh, da se pride tja, in da zato odgovora ne bo, kar je na zemlji poteptala z nogami.

Krutorogov.

Govor poslanca Šukljeja.

v državnem zboru dne 9. maja 1887.

(Dolge.)

V težavne podrobnosti se seveda sedaj ne morem spuščati, in dosegli bomo ravno isto, kar je gospodu naučnemu ministru lani bilo pred očmi, od pomoglo se bode preobloženju učencev, ne da bi pridobili kaj manj izobraženosti in znanosti.

Njega ekselencja gospod naučni minister je pri priložnosti v budgetnem odseku omenjal neko drugo reformo, ki se tiče šolskih knjig. Namerava se, kakor se je izrazil, da bi si država prilastila tudi zalaganje šolskih knjig za srednje šole. Jaz o tem lahko odkritosrčno govorim, ne da bi mi mogel kdo podtikati „oratio pro domo“, kako umazano lastno korist.

Res me je lani jako častiti predgovornik dr. Weitlof pri ravno tej debati, in ravno tem povodom, skazal nezasluzeno čast, da me je uštel mej pomnoževalce slovenske šolsko-književne literature. Rekel je, da se „močno udeležujem, kakor je znano“ fabrikacije slovenskih šolskih knjig. Tega gotovo ni mislil v zmislu platoničnega interesa, ampak neposredno udeležitev pri spisovanju šolskih knjig.

Obžalujem, da gospod poslanec dr. Weitlof, ki ima toliko zvez, kakor se kaže, z mojo ožjo do movino, baš v tem slučaju, ni bil popolnem prav poučen, ker je rabil besede „kakor je znano“, lahko povem, da ga pomirim, da „kakor je znano“ se nesem nikdar udeležil spisovanja kake slovenske ali nemške šolske knjige, in se tudi v bodoče ne mislim. In tedaj lahko izrečem, brez skrbi, da bi mi kdo mogel očitati osobno korist, pomislek proti projektu gospoda naučnega ministra, da bodo knjige, če se odpravi konkurenca, za toliko slabše, kolikor bodo cenejše.

Nečem se bolj v to stvar spuščati in preiti hočem k onim šolskim vprašanjem, katera v prvi vrsti zanimajo slovensko prebivalstvo. Tu bom imel tudi priložnost odgovoriti g. poslancu Weitlofu. De rebus bohemicis ne govorim, ker sem prepričan, da bodo

moji tovariši češke narodnosti to stališče gotovo bolje zastopali, kakor bi ga jaz.

Če govorim specijalno o slovenskih šolskih vprašanjih, primoran sem jasno in točno izreči mojih rojakov sodbo o sedanjih naučnih upravi. Ta sodba se glasi: Kakor tudi mi Slovenci radi priznavamo živahno delovanje, ki se je začelo z nastopom sedanjega naučnega ministra v palači na Minoritskem trgu, ravno tako neprijetno in britko pa čutimo dilatorično in hladno odklanjanje oče postopanje naučne uprave proti našim skromnim in popolnem opravičenim in v zakonu utemeljenim zahtevam. (Dobro! na desnici.) Ta izrek bom nekoliko bolj utemeljil. Poprej pa mi dovolite, da pojasnim neko zmoto, katera bi utegnila pri sicer objektivno sodečih Nemcih neugodno uplivati na sodbo o slovenskem gibanju.

Ne verjemite, gospoda moja, da mi Slovenci, če se tudi energično in odločno držimo svoje narodne posebnosti, za katero se ne strašimo največjih žrtev, hočemo iztrebiti nemški kulturni element. Ne, gospoda moja, priznava se mojemu narodu nekak praktičen zmisel in mi poznamo položaj. Kot malobrojen narod, kot skrajna predstraža slovanskega sveta zabiti smo na jugozahodu mej dva kulturna naroda Nemce in Lahe. Reči moram, da je za vse elemente, gibajoče se v gorenjih razredih znanje nemščine velike, v nekaterih slučajih celo nenadomestljive vrednosti.

Zato zahtevamo od naših srednjih šol, da se mladina v njih popolnem priuči nemščini v besedi in pismu; da je popolnem večja nemščina v obeh ozirih, ko ostavi srednjo šolo. Proti temu se pri nas nikdo ne upira. Ves prepir suče se o dveh vprašanjih. Jedno vprašanje je: Ali hočemo ljudski šoli ohraniti njen vzvišen značaj, narediti jo res za izobraževalno jezikovno dresuro? Drugo vprašanje se glasi: Ali se hoče mladina na srednjih šolah naravno razvijati s pomočjo maternega jezika ali jo pa hočemo zgodaj usiliti v španjski čevelj tujega poučnega jezika.

Če govorim o ljudski šoli, priznavati moram da se mi vselej dozdeva, da je borba za ljudsko šolo nekaj sramotilnega za naše nasprotnike.

Kaj ste sami rekli v onem ljudskošolskem zakonu z dne 14. maja 1869. l., na kateri se je skliceval poprej poslanec gospod dr. Weitlof, kateri vi proslavljate kot najzrelejši plod Vašega postaviteljskega delovanja iz one dobe, katero je gospod poslanec dr. Weitlof označil z besedami „epohalnega napredka v ljudskošolskem zakonodajstvu“? V §. 1 pravite odločno, da ljudska šola ima razvijati duševno delavnost otrok. Recimo, gospoda moja, ljudska šola mora otroke učiti misliti, njim pomagati, da bodo mogli združiti neskončno različje vnanjih prikaznij s sintetičnim delom v mislim primerno jednoto. Mislite, da je to mogoče na podlagi kakega drugega jezika kakor maternega? In prezigodnje urivanje tujščine je prava ovira. Mari to ni jako dvomljiv poskus, kateri se mora povsod, kjer se uporablja poplačati se z duševnim pokvarjenjem mladine. (Jako dobro na desnici.)

No! Tu se moram zopet bati, da mi bode ugovarjal dr. Weitlof, ter ga bode podpiral morda še dr. Ausserer, kakor smo nedavno tu trditev slišali: „Novoslovenski pismeni jezik je vse kaj drugega, kakor pa jezik, ki ga slovensko prebivalstvo zna, govori in razume.“ Ta trditev je tako čudna, da se je poslanec Tonner izjavil, da bi rad natančneje ogledal takega vzglednega Slovenca, kakešnega je naslikal poslanec za Maribor. (Dolge prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 18. maja.

Po nekem izvešiji, katero so dobili Dunajski listi iz Prage, hoče vlada razpustiti moravski deželni zbor in razpisati nove volitve. Ker bi pri novih volitvah vlada ne podpirala Nemcev v veleposestvu, bi najbrž Čehi v deželnem zboru dobili večino. Ta vest se nam pa ne zdi prav verjetna.

Ogerska zbornica poslancev je tudi že vsprejela kvotni zakon. Sedaj imata to stvar rešiti še gospodski zbornica in ogerska gorenja zbornica. Nagodbena komisija gospodske zbornice je predvčeraj že posvetovala se o tej stvari. Kakor se govori,

pride še ta teden kvotni zakon v gospodski zbornici v plenumu na vrsto.

Hrvatski ban sedaj agituje za prihodnje volitve po Slavoniji. Vladni pristaši mu povsod prirejajo ovacije, katere potem vladni in Hrvatom sovražni listi močno poveljujejo. V Delnicah mu je vladna stranka ponudila kandidaturo, toda ban je ni hotel prevzeti, dobro vedoč, da bi ne zmagal pri volitvah, ker je do sedaj v Delnicah še vselej zmagal Starčevićev.

Vnanje države.

Črnogorski knez najbrž letos ne bode nič ostavil svoje dežele. Kneginja Milena pojde v Jalta v Krimu, ako je bode tja povabila ruska carica. Do sedaj še ni dobila nobenega povabila.

Lani je bila **bolgarska** zbornica sklenila zakon, s katerim so se uredile volitve županov in občinskih svetnikov. Zaradi poznejših dogodkov se pozneje volitve še dozdej neso mogle vršiti. Ker mnogo sedanjih županov vladi ni po volji, je sedaj sklenila, da se nove občinske volitve po vsej Bolgariji v kratkem izvrše. Ravno tako bodo nove volitve v šolske svete. Ker bode vlada močno pritiskala na volilce, bodo najbrž voljeni večinoma vladni pristaši. Na ta način nadeja se vlada zopet utrditi svoje stališče. — Centralni odbor lige bolgarskih patrijotov v Sofiji prosil je vlado, da bi njenim članom dala orožja in streliva, da bodo na vse slučaje pripravljeni. Vlada je nekda obljubila ustreči želji odborovi. Najbrž se zdaj pripravlja kje kak ustanek v Bolgariji, zato pa vlada hoče hitro obožiti svoje pristaše, da ga hitro zatro. Kdo ve, če se nazadnje ne bodo člani lige sami obrnili proti vladi, ko bodo spoznali, da se sedanje stanje ne da več ohraniti. Zategadelj bode morda še vlada obžalovala, če bode oborožila razno bolgarsko sodrgo.

Ker je položaj na **Kreti** jako kritičen, poslala je turška vlada tja 3000 vojakov. Prebivalstvo je jako razburjeno in bati se je resnega ustanka.

Po poročilih iz **Italije** se trgovska kriza po Siciliji jako širi. V Cataniji napovedala je konkurs firma, ki je vojsko zalagala za življenje. Preiskava je pokazala zopet nove velike goljufije. V Cataniji zapri so podpredsednika trgovske zbornice odvetnika Forricija, župana Paterna in plemenitaša Strana.

V **Belgiji** se je bati resnih nemirov mej delavci. V Brain-le Comte zbralo se je nad 2000 delavcev iz sosednjih krajev. Zandarmerija jih je morala razganjati z orožjem. Jeden delavec je smrtno ranjen. Skoro vsi delavci v južnobelgijskih rudnikih so ustavili delo. Vlada odpošila na vse strani zandarmerijo in konjico. Osmi pešpolk odrinil je v Charleroi, vsi polki v Bruslju, Antverpenu in Gentu so pripravljeni, da odrinejo, kamor bode treba. V Biochu poskusili so delavci z dinamitom razstreliti most, kar se jim pa ni posrečilo. V več krajih so se slišali klici: „Vive la république!“.

Dopisi.

Iz Ljubljane dne 16. maja. [Izv. dopis.]

Že večkrat se je poudarjalo, da smo Slovenci pač sami krivi, ako se naš jezik tako malo rabi v uradih in v javnem življenju. Niti onih pravic se ne poslužujemo, katere nam je vlada po dolžih bojih slednjič priznala. Poglejmo le v „Ljubljancanku“ na stran, kjer so sodnijska naznanila, in videli bomo, kako malo na primer naši Ljubljanski odvetniki poslujejo v slovenskem jeziku. Slovenska objava od Ljubljanske sodnije je jako redka, in kdo je temu kriv? Le naši odvetniki, oziroma notarji, ki večinoma uradujejo v nemškem jeziku. In vender, kako važno je to, da bi naši odvetniki in notarji delali le slovenske uloge, sčasoma doseglo bi se po dosledni rabi slovenščine, da bi uradnik, neznaoč naščine, pri nas niti službe dobiti ne mogel, sploh bi se nam tuji element niti ne usiljal več, ker bi sam izprevidel, da je nemogoč.

Kakor so pa nedosledni v tej zadevi nekateri naši „tudi“ narodni odvetniki in notarji, je vender še žalostnejše v tej zadevi pri naših trgovcih. Kolikrat sem imel priliko opazovati, da sta si dva odlična domoljuba dopisovala v nemščini z nekako pravo slastjo. Bože moj, ali ti možje svoje narodno prepričanje res menijo s tem pokazati, da se tako pridno poslužujejo tujščine in v tej konsekvantno poslujejo in občejuje tudi z enakomislečimi?

Bog ne daj, ko bi jednega ali drugega osobno na to opozorili. Zamera bi bila velika, razžaljenje neodpustljivo. Prisposablja so res onemu kristjanu, ki je, pred cerkvijo stoječ, videl pred kratkim krščenega žida v cerkev korakati. „Kam pa?“ ga vpraša. Začuden odgovori krščeni žid: „Kam le, kakor v cerkev, ali vi ne greste?“ „O ne,“ pravi kristijan, „jaz se bom mej mašo sprehajal, ali za vas je seveda stvar drugače, vi ste se še le pokristijanili in je umevno, da za sedaj že še hodite v cerkev, seveda zaradi ljudij.“

Koliko jih ni pri nas takih teoretičnih kristijanov-narodnjakov! — Pred osmimi leti priredila je

„Narodna Tiskarna“ slovensko-nemške vozne liste. Od začetka so se nekateri uradniki južne železnice upirali izpolnovanju voznih listov v slovenščini. A po energičnem zahtevanju nekaterih strank se je ta stvar kmalu ugodno rešila. Od takrat do sedaj vsprejemala je južna železnica, kakor tudi Rudolfova državna železnica slovenski pisane vozne liste brez opovire.

A mislite si, koliko Ljubljanskih trgovcev posluhuje se slovensko-nemških voznih listov? Kakor mi je pravil neki uradnik na železnici: celi trije. Res je, da par let sem, odkar ima državna tiskarna izključno pravico, da sama tiska vozne liste, slovensko-nemških ne dobivajo v prodajalnicah nikjer, ako se jih direktno ne naroči. Kdor si jih pa direktno naroči, dobi jih vsak po svoji želji. Zakaj pa se že zdavno ni pobrinila trgovska in obrtna zbornica naša, da bi se povsod in v vseh zalogah prodajali tudi slovensko-nemški vozni listi poleg nemških? Vsaj sedaj naj bi se slavna zbornica pobrinila z ozirom na naredbo finančnega in trgovskega ministarstva z dne 1. aprila 1884 in z ozirom na §. 19 državnih osnovnih postav, da se primorajo vse zaloge po Kranjskem prodajati tudi slovensko-nemške ali vsaj nemško-slovenske vozne liste. Prepričani smo, da bode ministerstvo na pritožbo s tega mesta takoj potrebno ukrenilo, in zadnji povod odvzet bode potem onim našim trgovcem, ki pravijo, da se le zaradi tega ne poslužujejo slovenskih voznih listov, ker jih nikjer dobiti ni. Ustrezno bode pa tudi drugim trgovcem s tem, da jim ne bode treba samim direktno naročevati nemško-slovenskih voznih listov iz državne tiskarne. Storimo vendar svojo dolžnost, drugače smo res prepodobni onemu kristjanu, ki se pred cerkvijo meji službo božjo — spreha. Z dosledno rabo slovenskih voznih listov dosegli bomo pa, da se bodo pri naših železnica nastavliali le uradniki, zmogni našega jezika, in to je menda dovolj uspeha za vsacega pravega domoljuba.

Iz Šoštanj 17. maja. [Izv. dop.] Morebiti se ti bode, dragi čitatelj, čudno zdelo, da po tako dolgem času zagledaš zopet nekaj iz prekrasne Šaleške doline, dopis iz našega prijaznega, v narodnem oziru vendar še ne popolnem snažnega trga. Javiti hočem, da tudi pri nas zmiraj bolj in bolj slovanstva solnce ustaja, nemčurski komet pa zahaja. Korenine narodnega drevesa stoje trdo v tleh in iz teh prihajajoče neomahljivo in proti vsem sovražnim mrčesom neobčutno deblo poglajalo je in še bode dosta nadepolnih svežih mladik, koje bodo gotovo v bodočnosti plodonosni sad rodile. — Vsa čast narodnim voditeljem v Šoštanj! Njih delovanje se vrši tiho, pametno, s premislekom in v kratkem se je pokazalo in se bode zopet v zelo kratkem času, da ni zaman. — Dragi, veselja bi ti bilo srce skakljalo, da si gledal pri zadnji volitvi v državni zbor naše volilce, s kako zavednostjo, neustrašljivostjo in s kakim ponosom so šli od prvega do zadnjega (razen treh gospodov, kojim pa volapük najbolj ugaja) na volišče in so tudi s 26 proti 19 glasom prvokrat častno zmagali.

Studilo in mrzilo pa bi se ti gotovo bilo, da si gledal nesramno agitovanje nasprotnikov, ki pa kljub vsemu neso več glasov skupaj zbornali, kakor 19, čeravno so tudi nekateri uradniki z dvema učiteljema vred nasprotnega kandidata volili. Narodnim volilcem tedaj tukaj še jedenkrat, posebno pa njihovim voditeljem vsa čast in hvala!

Drugo, kar imam javiti je to, da smo dobili novo učilnico. Ljudska šola je v istini nositeljica bodočnosti. Velike važnosti je ona posebno za naše ljudstvo, kojemu sreča ni bila tako mila, da bi se bila v materijalnem oziru veliko nauj spominjala. — Srednje šole so bolj, kakor ne, naši kmetski mladini zaprte, inteligencije pa tudi ravno nemamo na razpolaganje. Treba je torej, da po mogočnosti za ljudske šole skrbimo. — Pedagogika pravi: „mens sana in corpore sana.“ Le taista duša more zdrava ostati, katera v zdravem trupu biva. — V tem oziru je šolsko poslopje, šolska priprava zelo imeniten faktor. Srce pač mora človeka boleti, če pomisli, koliko je pri nas v tem oziru še treba. Šolska poslopja so na deželi še večinoma nepostavno zidana, z nizkimi šolskimi sobami, z malimi okni, da je v takih čisto nemogoče dostojno zračiti in je ta način v taistih nemogoče mladini to dati, kar jej je tako potrebno, kakor vsakdanjega kruha in še bolj, to je, svežega, zdravega zraka. Tudi tukaj naš kraj je v tem oziru svojo mladež dolgo dolgo trpinčil, a sedaj vendar tako srečen, da je dobil

postavno zidano šolsko poslopje, v koje šolar v resnici z veseljem, z nekim ponosom hodi, notri pa mesto pokvarjenega nezdravega, sedaj svež zrak diha.

Dne 3. majnika blagoslovilo se je novo šolsko poslopje. Dolgo smo čakali na hram, v kojem se še bode najbrž naših sinov sinovom bistril um, blazilo srce in se kolikor mogoče dala trdna podlaga za pozneje, posebno v sedanjih časih zelo viharo in nevarno življenje, in vendar smo dočakali veselega dne, ki bode gotov vsem tedaj navzočnim v vednem spominu ostal.

Svečanost se je začela s sveto mašo, pri kojej je bila vsa šolska mladina in mnogo gospode. Po končanej službi božji šla je v spremstvu svojih učiteljev in mnogo odraslih za veselo godbo v novo za pet razredov zidano šolsko poslopje. Sedaj je najpoprej šlo g. župnik blagoslovil, potem pa mladino v lepem slovenskem, jedrnatem govoru opominjal, da se naj pridno uči, lepo na svoj novi dom pazi in iz taistega stopivši ostane zvesta sv. katoliški cerkvi, zvesta domovini in narodu svojemu. Na to govoril še je g. načelnik krajnega šolskega sveta in h koncu svojega govora spominjal mladino na presvetlega cesarja, ki je novi učilnici toliko daroval, in je z vsemi navzočimi presvitlemu cesarju Franu Josipu zaklical trikrat „živio“, na kar se je cesarska pesen pela. Potem se je mladina na prostem s prostovoljnimi darovi šoli prijaznih dam Šoštanskih pogostila. V imenu obdarovane mladine damam tukaj presrečno hvalo izrekamo. Posebno hvalo še zaslužita tudi pri tem gospici Mici Orel in Mici Vošnjakova, ki sta nabrane darove mej mladež delili. O 1/2 1. uri popoldne se je mladež razpustila domov, odrasli pa so šli v gostilno g. Goloba k banketu. Tukaj se je vršilo vse v najlepšem redu. Slišali smo razne govore, napitnice in krasne slovenske čveterospeve, tako, da smo se še le o pozni uri ločili.

Domače stvari.

— (Premeščenje.) G. Aleksander Schermerl, namestniški svetnik v Trstu, premeščen je na prazno mesto vladnega svetnika pri deželni vladi v Ljubljani.

— (Kontrolorjem) v kaznilnici na Ljubljanskem Gradu imenovan je dosedanji pristav c. kr. moške kaznilnice v Plznu gosp. Leopold Lušar.

— („Tagespost“) ki se od nekaj odlikuje s popolnem neosnovanimi poročili, dobila je iz Ljubljane zopet mastno raco, da namreč deželni šolski nadzornik g. Jakob Smolej namerava iti v pokoj. Tu v Ljubljani o tem ni prav nič znanega in gosp. Smolej bode izvestno še dolgo vrsto let čil in zdrav na svojem mestu ostal. Pričakovati pa smemo, da se bode „Tagespost“ še marsikake debele znebila, če že sedaj pri hladnem vremenu take vesti prinaša.

— (Slovensko delavsko pevsko društvo „Slavec“) priredilo je sinoči ob 9. uri svojemu pevovodji gospodu F. Stegnarju podoknico za god, ob kojej priliki je nastopil zbor čez 50 pevcev. Peli so: Foersterjev „Nočni pozdrav“, Nedvedovega „Popotnika“, v kateri krasni skladbi se je zopet v tenor-samospevu čarobno čul glas našega gospoda I. Medena; in konečno viteza Ohm-Janušovskega „Domoljubje“. Zbor je iz posebne prijaznosti do društva vodil gospod vitez Ohm-Janušovsky.

— (Naš rojak gosp. Pogačnik) ki je sedaj na konservatoriji na Dunaji, dobil je iz Frankobroda ponudbo, da bi v tamošnjo opero ustopil kot prvi tenorist. Za prvo leto ponujenih mu je 6000, za drugo leto 7500, za tretje leto 9000 mark. Gosp. Pogačnik ponudbe, kakor čujemo, ni vsprejel, ker bode gotovo še ugodneje dobil, kajti tenori, kakor je Pogačnikov, so redki.

— (Občni zbor „Delavskega podpornega društva za bolne in onemogle“) vršil se je v nedeljo 15. t. m. v restavraciji Ljubljanske Čitalnice ob navzočnosti 30 udov. Predsednik gosp. Bonač pozdravi zbor ter naprosi gosp. računovodjo in zapisnikarja Iv. Grilca, da poročata o društvenem premoženju. Oni poročata o računskem sklepu za čas od 1. maja 1886 do 30. aprila 1887, iz katerega je razvidno, da je imelo društvo v preteklem letu dohodkov 591 gld. 44 kr., stroškov 520 gld. 94 kr. Društvenega premoženja je koncem aprila t. l. 2350 gld. 58 kr., katero je v kranjski hranilnici naloženo. Za podporo kranjske hranilnice je zbor izrekel zahvalo ter ustal s sedežev. V odbor bili so per acclamationem izvoljeni: Predsed-

nikom g. Ivan Bonač, namestnikom g. Jakob Kovačič, blagajnikom g. Ignacij Šušteršič, računovodjem in zapisnikarjem g. Ivan Grilec, odborniki gg.: Josip Majar, Fran Delakorda, Josip Žgank, Jarnej Tavčar, Ivan Hibšar.

— (Izpred sodnije.) Piše se nam: Trgovec R. K. iz Ljubljane, ki je dne 1. maja v Šiški nekega gospoda s palico po glavi udaril, bil je včeraj obsojen na 5 gld. globe, eventualno 24 ur zapora in na plačilo sodnijskih stroškov.

— (V glavnem zboru „Slovanske Čitalnice v Trstu“) dne 15. maja 1887. izvoljeni novi odbor se je ustanovil tako-le: Gospod Polić Mate, predsednik; Truden Anton, podpredsednik; Mahor Ivan, tajnik; Mankoč Ivan, blagajnik; Bunc Ivan, dr. Glaser Karol, Kavčič Josip, dr. Stanger Andrej, Žvab Lovro, odborniki.

— (V Zagrebu) je bila včeraj napovedana opera „Viljem Tell“, ki je pa morala izostati, ker nemajo nobenega tenorja. Dosedanji tenor Milani ni hotel nastopiti, dokler se mu ne povrne vse, kar je v penzijski fond uplačal. Tej zahtevi se ni ustreglo in g. Milani je — šel. Danes bode pa že zopet opera, mesto Milanija predstavljal bode Arnolda g. Raverta.

— (Nova knjiga) izšla je pod naslovom: Zvončeki. Zbirka pesnij za slovensko mladino. Nabral Anton Brezovnik, učitelj. Ljubljana. Tiskala in založila Kleinmayer & Bamberg 1887. 8°; 356 str. — Velika je dan danes delavnost na našem književnem polju in ni ga skoro dneva, da bi ne dobili kakega dela ali delca v oceno in priporočilo. Malokatero delo pa nas je tako oveselilo, kakor rečena knjiga. Gosp. Brezovnik ugodil je s to knjigo živi potrebi, v tej knjigi nahaja naša mladina jako veliko mikavnega berila, mnogo pesnij za deklamovanje, sploh skoro vse pesniške proizvode, ki so za našo mladino prikladni, od krasnih „Otročjih iger v pesencah“, ki so bile priobčene v „Vrtci“ in se smejo prištevati najboljšim v literaturi za otroke, do lepih narodnih pesnij in raznih stihotvorenj raznih naših pesnikov od Vodnika do Gregorčiča. Vse gradivo je prav srečno izbrano in za duševno hrano nežne mladine prav vrlo skrbjeno. A ne samo za mladino, tudi odraslim, ki se zanimajo za naše slovstvene proizvode, prav živo priporočamo to zbirko, v katerej je nakupčenega jako veliko lepega blaga, katero bodo i odrasli z zanimanjem čitali. „Zvončeki“ trdo vezani stoje 1 gld. 30 kr.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Vipava 18. maja. Danes ob 2. uri po noči umrl je v Ložah graščak in veleposestnik Josip Maier v 74. letu.

Peterburg 18. maja. Car in carica dospela v Novi Čerkask.

Pariz 18. maja. Splošno se Freycinet zmatra bodočim ministerskim predsednikom, vendar še velika nejednost. Oportunisti so proti temu, da bi Boulanger še v kabinetu ostal. Kriza bode najbrž dlje časa trajala.

Bombay 18. maja. Ustaši so nekda afganske čete vnovič večkrat premagali. Govori se, da se hočejo Rusi polastiti prepornega dela afganske meje.

Krakovo 17. maja. Bivši deželni maršal in član gospodske zbornice dr. Zyblikiewicz včeraj zvečer umrl.

Odesa 17. maja. Kraljica srbska dopoldne semkaj dospela.

Pariz 17. maja. Goblet izročil včeraj zvečer Grevyju ostavko kabineta.

Pariz 17. maja. Vsi časniki so za to, da Boulanger še ostane minister, naj kriza konča kakor koli.

Pariz 17. maja. V zbornici pobijal finančni minister budgetnega odseka resolucijo izjavljajoč, da bi s prihodninskim davkom in s „surtaxe“ na alkohol zopet napravil ravnovesje v državnem gospodarstvu. Ministerski predsednik izrekel je ponavljaje, da je vlada pripravljena, posvetovati se s komisijo, kako bi se kaj prištedilo. Delaforge predlaga vladi ugoden dnevni red, ki se pa z 275 proti 257 glasom zavrže. Ministerski predsednik izjavi potem, da se kabinet na dalje debate ne udeležuje ter odide. Naposled vsprejela se je budgetnega odseka resolucija s 312 proti 143 glasom.

Charleroi 17. maja. V Lacroière sprijeli so se dopoldne žandarmi in strajkujoči delavci. Dva delavca ubita.

„LJUBLJANSKI ZVON“

stoji (192-38)
za vse leto gld. 4.60; za pol leta
gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Tužci:

17. maja.

Pri **stenu**: Braun, Seidl z Dunaja. — Roth, Färber iz Budimpešte. — Taussig iz Linca. — Kalivoda, Weiss iz Kaniže. — pl. Heumeder iz Gradca. — Lebitsch iz Celovca. — Globočnik iz Železnikov. — Pleteršnik iz Kranjske gore. — Jelouschegg iz Trsta. — Neuman iz Reke. — pl. Persa iz Gorice. — Vetter, Pollak z Dunaja. — Dekleva iz Postojine.

Pri **Malici**: Frankl iz Berolina. — Pain z Dunaja. — Lambl s Češkega. — Gleim iz Brezovce. — Leidner, Ohm z Dunaja. — Auspitz iz Szegedina. — Schmidt iz Celovca. — Kropf iz Kočevja.

Pri **Virantu**: Jeršan iz Unca. — Lavrenčič iz Sodražice. — Zabukovics iz St. Ruperta. — Brence iz Breznice.

Pri **avstrijskem cesarji**: Hertliog z Nemčije. Pri **južnem kolodvoru**: Arnstein, Salomon z Dunaja. — Kantorowitz iz Monakovega. — Fieber iz Celovca. — Bock iz Jägerndorfa. — Fischer z Moravskega. — Jakše iz Loke. — Bučar iz St. Jarneja. — Lazar iz Kamne gorice. — Torsch iz Trsta.

Tržne cene v Ljubljani dné 18. maja t. l.

Pšenica, hktl.	gl. kr.	Špeh povojen, kgr.	gl. kr.
Bež,	7.31	Surovo maslo,	95
Ječmen,	4.87	Jajce, jedno,	2
Oves,	4.55	Mleko, liter,	8
Ajda,	3.09	Goveje meso, kgr.	64
Proso,	4.39	Telečje,	52
Koruz,	4.87	Svinjsko,	56
Krompir,	5.04	Kostrunovo,	36
Leča,	2.50	Pišanec,	70
Grah,	10	Golob,	20
Fizol,	12	Seno, 100 kilo,	2.76
Maslo, kgr.	11	Slama,	2.67
Mast,	1.05	Drva trda, 4 metr.	6.10
Speh frišen,	66	„ mehka, „	4
	60		

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
17. maja	7. zjutraj	734.45 mm.	11.2° C	sl. svz.	obl.	4.80 mm.
	2. pop.	734.31 mm.	16.6° C	z. jz.	d. jas.	
	9. zvečer	734.40 mm.	11.8° C	sl. jz.	jas.	dežja.

Srednja temperatura 13.2°, za 1.2 pod normalom.

Dunajska borza dne 18. maja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 81.50	gld. 81.30
Srebrna renta	82.45	82.35
Zlata renta	112.20	112
5% marena renta	97.05	96.90
Akcije narodne banke	880	880.50
Kreditne akcije	281.20	280.60
London	127	127
Srebro	—	—
Napol.	10.05 1/2	10.07
C. kr. cekini	5.97	5.97
Nemške marke	62.32 1/2	62.35
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	128 gld.
Državne srečke iz l. 1864	100	165
Ogerska zlata renta 4%	101	75

Ogerska papirna renta 5%	87 gld.	80 kr.
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	116
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	126	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100	20
Kreditne srečke	100 gld.	175
Rudolfove srečke	10	18
Akcije anglo-avstr. banke	120	103
Tramway-drust. velj.	170 gld.	232

Dober postransk zaslužek.

Agente za zavarovanje za življenje in proti ognju za mesta, trge in večje župnijske kraje vsprejme **dobro in jako priljubljena avstrijska družba**. Pri primerno uspešnem delovanju stalne plače. — Pismena vprašanja pod „L. N. 1867“ poslati temu listu. (70-31)

Vina.

Bela, stara, čistohranjena namizna vina prodaja po ceni **grafičinsko oskrbnitvo v Pletterjah** na Dolenjskem. Tu se tudi dobi **dober eviček**. (376-1)

Vožni listi za vožnjo po železnici in po morji v

AMERIKO
pri c. kr. konc. Anchor Line,
Dunaj, I., Kolowratring 4.

Otvorenje podjetja.

Usojam si najuljudneje naznanjati, da sem tukaj na jako obiskovanem kraju, Zidovske ulice št. 2, nasproti Bilina-Kasch prevzela znano prodajalnico in jo na novo uredila.

Priporočam p. n. **damam** svojo **bogato zalogo blaga**, obstoječo: iz predtiskanih, začeti in dovršenih vezil, iz vsakovrstne bele in barvane svile, volne, sukance, preje, chenilij, trakov in steznice, snovij za pletenje, vezanje, kvačkanje in šivanje, vezilne canove, otročjih in ženskih nedrecev, predpasnikov, čepic, odev, nogovic, čipk, ovratnikov, manšet, ruche (ris), vsakovrstnih igel za pletenje, vezanje in kvačkanje ter sivank, biserov in gumbov; nadalje predtiskanih hišnih blagoslovov in svetih podob. Tudi se vsprejemajo bela in pisana vezila v predtisk in popolno izvršitev.

Moja posebna naloga bo p. n. gospe kupovalke in naročnice vselej postreči solidno, točno, ceno in z vedno svežim, modernim blagom. Priporočam se za blagovoljen mnogobrojen obisk.

Z velespoštovanjem

Fanny Merschol.

(360-2)

Zobozdravnika Paichel-a

ustni in zobni preparati.

(Ustnovodna esenca in zobni prašek.)

Izvrstna sredstva za čiščenje in ohranjenje zob, zabranijo, da se ne dela zobni kamen, osvežijo usta in odpravijo smrdelno sapo.

Posebno utrjujejo otle zobe, ustavljajo krvavenje dlesni, zabranjujejo trohnenje zob in če se stalno rabijo, odpravijo vsake zobne bolečine. **Cena steklenici zobovodne esence 1 gl., škatelci zobnega praška 60 kr.** (288-12)

Dobiva se v **ordinacijskem prostoru** pri Hradskega mostu v Köhlerjevi hiši I. nadstropje, pri **lekarnji Svobodi** in **trgovci Karinger-jl.**

Zenitvena ponudba.

Gospod srednje starosti, mnogovrstno izobražen, ki ima gotovega letnega dohodka do 3000 gld., v Trstu, želi se oženiti z gospodično, ki ima nekoliko tisoč gld. Z muzikalnim izobražanjem ima prednost. Odgovori na „Edelmuth“ v Trstu, poste restante, do 28. t. m. (371-2)

Razglas.

C. kr. 13 topničarski polk bode **konjski gnoj** v veliki Nušak-ovi vojašnici prodajal. Oni, kateri bi ta gnoj radi sedaj kupili, in oni, kateri so voljni ga tudi v prihodnjih dobah kupovati, vabijo se v nedeljo, t. j. 22. maja 1887, dopoldne ob 9. uri v Gradiško vojašnico — Hilser-jeve ulice št. 5 — v I. nadstropji.

V Ljubljani, 16. maja 1887. (375-2)

C. kr. topničarski polk baron Hartlieb št. 13.

M. NEUMANN

v Ljubljani, Slonove ulice,

priporoča svojo veliko zalogo (207-11)

Nouveautés

dežnih plaščev za dame in dekleta, mantel-leta in Jaquets po nizkeji ceni.

Zobozdravnik

A. SCHWEIGER,

stanujoč

v hotelu „pri Maliči“ (Stadt Wien),

II. nadstropje, sobe št. 23 in 24,

ordinira **zjutraj** od 1/10. ure do 1/1. ure,

popoldne 2. 5.

Ob nedeljah in praznikih samo dopoldne od 1/10. do 1. ure. (319-6)

Najboljša in najtrdnjša plomba, ki ne prouzroči v zobeh nikakeršnih bolečin, ter se po barvi ne razlikuje od zob. — Najnovejši in priznani najumetnejši načini izdelovanja čeljustij in posameznih zob.

Navzoč zaradi kopelne sezone **samo do junija.**

Mlekarska zadruga daje s tem naznanilo, da more že postreči z

finim namiznim sirom,

ki se prodaja po sledeči ceni:

Namizni pretolsti sir I. vrste kilo gld. 1. —
„ tolsti „ II. „ „ „ —.80
„ poltolsti „ III. „ „ „ —.60

Kupcem večjih množin dovoli se primerno znižana cena.

Prva mlekarska zadruga v Ljubljani. (373-2)

M. NEUMANN,

v Ljubljani, Slonove ulice,

priporoča svojo veliko zalogo

narejene obleke za gospode, dečke in otroke

v velikej izberi po nizkeji ceni. (206-11)

Pomladanski ogrtač . . . gld. 10 | Obleka za dečke . . . gld. 8
Pomladanska obleka . . . 12 | Ogrtač „ „ „ 8
Pomladanski menčikov . . . 15 | Menčikov „ „ „ 10

Otročje oblačilce gld. 4.

Obleka po meri izdeluje se iz finega modnega blaga po najnovejši fačoni, ceno in hitro.

Deželna

Rogaška slatina.

Tempeljski in Styria-vrelec.

Uspešni lek za želodčne bolezni.

Z vinom mešana prijetna hladilna pijača. (162-5)

Dobiva se pri g. **Mih. Kastner-jl.**, kakor tudi pri gg.: **Josipu Fabian-u**, **C. C. Holzer-jl.**, **Peter Lassen-u**, **J. Luckmann-u**, **Jan. Perdan-u**, **Jos. Schläffer-jl.**, **Schussnigg-u** & **Weber-jl.**, **Josipu Terdini** v **Ljubljani**.

BRATA EBERL

prodajata najboljše in najcenejše

oljnate barve, lake in firneže

lastnega izdelka, na debelo in drobno, nadalje

prstene in kemične barve in čopiče ter vse v njihino stroko spadajoče blago. (87-76)

LJUBLJANA. Za frančiškansko cerkvijo, v hiši gospoda J. Vilhar-ja hiš. štev. 4. **LJUBLJANA.**

V Zvezdi,
v hiši „Matice Slovenske“.

MARIJA DRENIK.

V Zvezdi,
v hiši „Matice Slovenske“.

Predtiskarija.

(29-19)

Bogata zaloga ženskih ročnih del, začeti in izvršeni.
Snovi za vezanje. Harlandska preja.